

РЕШЕНИЕ

№ 36991

гр. София, 10.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 20.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **5873** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба на Х. Ъ., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] (в жалбата е вписана погрешна рождена дата и година), със съдебен адрес [населено място], чрез адв. Р., срещу отказ по заявление изх. № IST25008345V от 27.03.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“), издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2-4 АПК. Оспорва мотивите за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ и твърди липса на изложени конкретни фактически основания по тях. Счита, че отговаря на законовите изисквания за издаване на виза тип „D“, вкл. при доказани цел и условия на пребиваването в България, при представяне на всички изискуеми документи за получаване на виза вид „D“. Сочи, че е получил разрешение за работа в България. Липсата на конкретни мотиви за отказа пречатствала правото му на защита. Претендира се отмяна на отказа на акта и връщане на административния орган за издаване на виза. В с.з. процесуалният представител заявява, че не претендира разноски по делото. Ответникът – завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, редовно призован, не изразява становище. Жалбата е допустима. Подадена е от лице по чл. 3 от АПК, вр. чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ, което е адресат на индивидуален административен акт, засягащ правната му сфера неблагоприятно, тъй като му

налага ограничения. Оспорването е подадено в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Според чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая такова твърдение е изложено в жалбата и то е конкретизирано, т.е. налице е предвиденото в законната разпоредба изключение, допускащо оспорване по съдебен ред на постановен отказ за издаване на виза от съответния тип (в този смисъл вж. определение № 6181/09.06.2025 г. по адм. д. № 5536/2025 г. на ВАС и др.).

От фактическа страна съдът установява следното:

На 27.03.2025 г. жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Турция. В поле 30 и 31 е посочил, че е работник, с адрес на работодателя в [населено място], [улица], „Визия Ай джи инвест“ ЕООД.

Към преписката е приложено уведомление от дирекция „Миграция“ МВР, че на Х. Т. е предоставен достъп до пазара на труда на осн. чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно становище на Агенцията по заетостта, за срок от 3 години (л. 16).

По делото е представено и писмо с рег. № М-7800/18.07.2025 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“ с което се посочва, че спрямо заявителя е изразено положително становище становище в Националната визова информационна система по съгласувателната процедура.

При тези данни е постановен оспореният по подаденото заявление отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“), издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Като правни основания за отказа са посочени разпоредбите на чл.10, ал.1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Посочено е, че след извършена проверка било установено, че трудовият договор и длъжностните характеристики за заеманата позиция са били разписани на български език, без превод на турски език, което предполагало неразбиранията на условията на труд и изискванията за заеманата длъжност. Заявено било пребиваване в квартира с още 5 човека, наемодателят бил лице с криминални прояви. Налице било предположение, че България ще се използва като транзитен пункт за миграция на друга страна от територията на ЕС.

При тези факти съдът преценява жалбата като основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на министъра на външните работи и Заповед № 6/13.02.2025 г. на Генерален консул в Генерално консулство на Република България в И., Република Турция, както и заповед за валидно отсъствие на титуляря на провомощието.

Актът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 6 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим

(НУРИВОВР). Като правни основания за отказа във формуляра са отбелязани тези по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ – кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване (т. 17) и налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание (т. 23). В допълнителни бележки към него е отбелязано: „След извършена проверка бе установено, че трудовият договор и длъжностната характеристика за заеманата позиция са разписани на български език, без превод на турски език, което предполага неразбиране на условията на труд и изискваната длъжност. Заявено е пребиваване в обща квартира от 5 човека. Наемодателят е лице с криминални прояви. Обосновано предположение, че ще използват статута си с цел последващо пребиваване ви работа в страни от ЕС, използвайки територията на страната като транзитен пункт.“

Не е налице отменително основание по чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК. Съдържанието на акта позволява да се извлече волята на административния орган по начин, който не накърнява правото на защита на засегнатото лице и позволява осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност. Трайна и непротиворечива е съдебната практика, че мотивите могат да се съдържат и в отделен документ, стига да предшестват оспорването (ТР 16/1975 на ОСГК на ВС).

Не се спори, че на чужденеца е издадено положително писмено становище по чл. 24и, ал. 12 ЗЧРБ от Агенцията по заетостта, т.е. липсва основание за отказ поради непредставяне на изискуем документ от апликанта.

Съгласно чл. 30, ал. 4 от НУРИВОВР, в случаите по чл. 24и, 24к, 33к и 33п от ЗЧРБ решението за издаване на виза се взема в срок от 20 календарни дни след съгласуване с Държавна агенция "Национална сигурност".

Видно от писмо с рег. № М-7800/18.07.2025 г. обаче спрямо заявителя е било изразено положително становище в Националната визова информационна система по съгласувателната процедура.

С определението за насрочване на делото изрично е указано на ответника, че на осн. чл. 170, ал. 1 от АПК следва да докаже, че са били налице обстоятелствата по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. От приобщените към преписката материали не се доказват фактическите основания, посочени в обжалвания административен акт.

Липсата на фактически основания, като съществен порок на формата, са самостоятелно основание за отмяната на обжалвания отказ и връщане на преписката за ново произнасяне, като се съобразят констатираните отрицателни предпоставки за отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

На основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящото решение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 84-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. Ъ., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] отказ по заявление изх. № IST25008345V от 27.03.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“), издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

ИЗПРАЩА делото като преписка на завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, за ново произнасяне по подаденото заявление, съобразно дадените указания

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд